

svært ved at tro, at man finder en neutral model. Man er nødt til at træffet nogle politiske valg, men det ændrer ikke ved, at der er behov for at se på hele den måde, økonomistyringen af kommunerne foregår på i dag.

Jeg tror, det er vigtigt ikke kun at se på det ud fra, at det skulle være en eller anden neutral ekspertvurdering af, hvordan man bedst muligt fordeler pengene mellem kommunerne, men at man skal se på det ud fra, at det jo er udtryk for flertallet i Folketingets ønske om, hvordan man styrer kommunerne. For selv om det ikke siges så højt så tit herinde, er det jo sådan, at hvis man skal se på, hvad Folketingets flertal har ønsket, der skal ske på et område, skal man se på økonomistyringen og ikke på, hvad der står i paragrafferne.

Hvis man ønsker, at flere børn skal fjernes fra hjemmet, så hæver man refusionen til kommunerne. Hvis man ønsker, at færre børn skal fjernes fra hjemmet, så sænker man refusionen til kommunerne. Derfor er man nødt til samtidig at se på, om det er den styringsform, man ønsker, eller om man måske mener, at det skal være nogle andre måder, man skal styre kommunerne på.

Dertil kommer så, at det jo har været Venstres, den tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussens og også den nuværende statsministers meget klare plan, hvilket den nuværende finansminister også har givet udtryk for, at få en grundlæggende forandring af Danmark; man ønskede at sænke det offentlige forbrug kraftigt og i stedet hæve det private forbrug.

Det har man i høj grad gjort med loftet over den kommunale økonomi, så det er en klar ideologisk beslutning, at man har ønsket, at der skulle være så få penge som muligt til kommunerne, og det er man kommet langt med. Derfor er vi nødt til at tage et politisk opgør med det ønske om grundlæggende at ændre Danmark, hvis vi gerne vil have, at der skal komme flere penge ud til velfærd i kommunerne. Så det er svært bare at sætte nogle neutrale eksperter til det, fordi det i så høj grad er et politisk spørgsmål.

Det har i høj grad været kommunerne, der i de sidste mange, mange år har været udviklerne af velfærden. Borgere og medarbejdere er kommet med nye ideer til, hvordan man kunne gøre det, og har fundet på nye måder, og kommunerne har lært af hinanden. Det har så været drivende for, at man har fået mere og mere velfærd. Det ønsker vi fra Enhedslistens side klart at man skal fortsætte med, og det kræver selvfølgelig, at

der er økonomi ude i kommunerne til, at man kan gøre det; at der ikke kun er økonomi til den mest basale drift, men at der også er et vist overskud til, at man kan gå ind og prøve nye ting, lave ny udvikling. Det kan være på kulturområdet, på skoleområdet, på børneområdet, på ældreområdet osv. Men det kræver, at der ikke er skåret fuldstændig ind til benet.

Det er klart, at vi ikke kan opnå det med det nuværende flertal i Folketinget, der ønsker det modsatte, nemlig at der skal skæres så meget som muligt. Dertil kommer så det, som jeg synes er vigtigt at have med, når man ser på den kommunale økonomi, nemlig at der er rigtig mange mennesker, der får deres penge via kommunerne. Og rigtig mange mennesker kommer i klemme på grund af de refusionssatser, der er lavet, fordi kommunerne ser på, hvad der kan betale sig for kommunekassen, i stedet for at se på, hvad der er bedst for det enkelte menneske.

Derfor har vi også fra Enhedslistens side foreslået, at der skal være hundrede procents statsrefusion på alle overførselsindkomsterne, ligesom der er på folkepensionen. Det forslag skal vi behandle på mandag. Så kan vi jo diskutere det videre. Men vi mener, at det er et væsentligt element i at lave en anden måde at skrue den kommunale økonomi sammen på, også set i lyset af, at man nu også kommunaliserer dagpengene med risiko for, at det giver nogle enorme skævheder både i forhold til de mennesker, der kommer i klemme i systemet, og i forhold til de enkelte kommuner, der vil blive meget skævt ramt afhængigt af, hvad der er rundtomkring dem, og hvor vi vil få den absurde situation, at det for en kommune bedst kan betale sig at sikre, at deres egne borgere kommer i arbejde, og det, der næstbedst kan betale sig, er at sikre, at nabo-kommunens borgere bliver arbejdsløse, for det er det, der udløser penge.

Det er altså ikke særlig smart, hvis vi gerne vil have en udvikling, hvor man gør så meget som muligt for at få alle borgere i arbejde. Så burde man ikke sætte grænser rundt om kommunerne og prøve at begrænse den fri bevægelighed mellem kommunerne; prøve at begrænse muligheden for at se arbejdsmarkedet i et større perspektiv end bare inden for kommunegrænserne.

Så jo, der er stor brug for at se på økonomien i kommunerne, men vi synes jo ikke lige, at den model, som SF er kommet med her, er den rigtige.